

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

§. 50. Epistola ad Rusticum Narbonensem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

Sæculum V.
A. C. 440.
c. 8.
 dam relinquit, sibi tamen, postquam ab
 retulerint, Decisionem reservat. Nulli
 nullis Sanctimonialibus Barbari vim
 tulerant; S. Leo innocentes edicit, suadet
 det vero, ut humilitati studeant, nec
 Virginibus æquales existiment.

§. L.

Epistola ad Rusticum Narbonensem.

Inscript. in not. Q. p. 784
Hier. ep. 4. c. 4.
c. 10.
v. N. Quesn. p. 785.
Rusticus, Episcopus Narbonensis, filius
 erat cujusdam Episcopi, cui nomen
 Bonnosus; Mater ejus, alterius Episcopi
 cui nomen Arator; Soror, magnæ pro-
 tatis vidua, educandi pueri singularem
 curam gessit. Postquam in Gallia, ubi
 tunc scholæ egregie florebant, litteris o-
 peram dedisset, Romam misit, nullis
 parcens sumptibus, ut in arte eloquentiæ
 perficeretur. Ad Matrem deinde rediit,
 seque Monastico instituto dedit; sub
 tempus celebrem a S. Hieronymo acce-
 pit Epistolam, de vita Religiosa; monet
 etiam juvenem S. Hieronymus, ut Pro-
 clum Episcopum Massiliensem adeat, a
 quo viva voce instrueretur. Cum Ru-
 sticus aliquamdiu in Monasterio vixisset,
 Presbyter Ecclesiæ Massiliensis, Patriæ
 suæ, ut conjectura est, & tandem Epis-
 copus Narbonensis anno 427. ordinatus
 est.

S. Leo

S. Leone ad Pontificatum evecto, Ru-
 sticus Archidiaconum suum Hermetem
 ad eum misit, qui super variis Discipli-
 nae punctis Papam consuleret. In his
 litteris affirmabat, cupere se Sedem suam
 relinquere, atque quietis, & solitudinis
 maximo desiderio teneri. Id vero ut
 faciat, S. Leo nullatenus suadet, sed do-
 cet, non minus patientiam esse necessa-
 riam ad quotidianas vitæ tentationes su-
 perandas, quam Tyrannorum persecu-
 tiones; qui Ecclesiæ Regimini præfecti
 essent, stationem sibi commissam forti-
 ter tenerent, & in eo confiderent, qui,
 se nunquam Ecclesiam suam derelictu-
 rum, promisit. Ad quæstiones, a S. Ru-
 stico propositas, S. Leo ita respondet:
Presbyter, aut Diaconus, qui se falso E-
piscopum dixit, pro tali haberi non de-
bet; cum inter Episcopos recenseri non
possint, qui nec a Clericis electi, nec a po-
pulo expetiti, nec ab Episcopis illius Pro-
vincia, consentiente Metropolita, conse-
crati sunt. Ordinationes ab his falsis E-
piscopis factæ, nullæ sunt, nisi consensu
eorum, qui regebant Ecclesias, ad quas hi
Clerici pertinebant, factæ sint. Hæc re-
 strictio difficilis captu est, nisi dicatur,
 falsos hos Episcopos re vera Caractere
 Episcopali fuisse insignitos, sed eundem
 Ordinatione illicita accepisse, sicut Ar-
 mentarius Embrodunensis in Concilio Re-

Sæculum V.

A. C. 440.

Leo ep. 2.

al. 92.

Inquis. 1.

v. not. Quest.

p. 785.

Sup. n. 47.

Z. 2.

jensi

Inq. 2.

Sæculum V.
A. C. 440.

jensi depositus. (*) Si aliquis Presbyter, aut Diaconus petat sibi imponi poenitentiam; eam privatim peragat, est enim contra Ecclesiae consuetudinem, ut publicam poenitentiam subeant.

Inq. 3.

Lex continentiae eadem Ministris Altaris, ac Episcopis, & Presbyteris imponitur. Licebat Laicis, vel Lectoribus matrimonium inire, & liberos procreare. Ad gradum altiorem promoti non dimittunt uxores, sed cum uxoribus vivunt, ac si non haberent eas. Inter Ministros Altaris, ad continentiam obligatos, S. Leo etiam Subdiaconos comprehendit, quod ex ejus Epistola ad Anastasium Theffal-

Epist. 12. al.
84. c. 4.

nicensem colligitur. Inter Concubinam, & uxorem legitimam discernendum est; itaque, qui relinquit Concubinam, & uxorem ducit, bene facit; & mulier,

Inq. 4. 5. 6.

viro nubens, qui Concubinam habebat, non peccat, quia non erat matrimonium.

Leonis I.
Decretalis.

Sup. l. XX.
§ 48. Canc.
vol. I. c. 17.

S. Leoni hic sermo est de Concubinis mancipiis, non vero de iis, quæ, etsi uxores legitimæ essent, tamen, lege ita disponente, uxoris titulo carebant. Qui poenitentiam recipiunt ægotantes, & postquam convaluerunt, recusant, non sunt derelinquendi, sed sapius arguendi,

(*) Hæc responsio Fleurii Anonymo I. probatur, sed modus, quo eam subtimide proponere videtur, displicet.

de neminis vero salute, quamdiu hac au-
 ra fruitur, desperandum. Simili patien-
 tia tolerandi sunt illi, qui, malo premen-
 te, pœnitentiam petunt, & detrectant,
 si Presbyter advenerit, & vis morbi re-
 miserit; si tales postea pœnitentiam ro-
 gent, non denegetur. Qui morti pro-
 ximi pœnitentiam acceptant, & moriun-
 tur antequam Communionem accepe-
 rint, id est, Reconciliationem, relinquantur
 Judicio Dei, qui mortem eorum dif-
 ferre poterat; pro ipsis autem non ora-
 tur, (*) quia extra Communionem Ec-
 clesiæ obierunt. In aliis Ecclesiis pro
 talibus etiam orabatur. Pœnitentes
 multis etiam licitis abstinere oportet.
 Actionem in judicio non moveant, si pos-
 sibile sit; & magis Judicem Ecclesiasti-
 cum, quam sæcularem adeant. Damnum
 pati malint, quam mercaturæ, quæ sine
 peccato vix unquam exerceri potest, im-
 plicari. Non licet pœnitentibus denuo
 militiæ nomen dare, (**) aut nuptias ini-
 re, nisi forte pœnitens in juvenilibus an-
 nis sit, & de pudicitia periclitetur; &
 tunc etiam, si id concedatur, gratia erit,
 non debitum.

Monachus, qui voto obstrictus, uxorem
 ducit, aut militiam amplectitur, pu-
 blicam

Z 3

Sæculum V.
A. C. 440.*Inquis. 7.*

9.

8.

*v. Quesnel.**Inq. 10.*

11.

12.

13.

Inq. 14.

15.

(*) Nempe publice.

(**) Forte etiam munera publica obire.

Sæculum V.
A. C. 440.

v. *Quesnel.*

Inq. 16.

18.

blicam pœnitentiam subeat. Puella quæ cum Virginum habitum assumpsissent, postea matrimonium inierunt, etiamsi consecrationem non acceperint, nocentes sunt. Nempe duplex genus erat Virginum, illarum unum, quæ voto tantum se obstrinxerant, eoque vel solemni, si Monasterium fuissent ingressæ, vel simplici, si habitum sumpsissent, & apud Parentes remansissent, alterum illarum, quæ acceperant consecrationem; hæc vero ante annum Virginis quadragessimæ ab ipso Episcopo quodam Festo solemni non conferebatur; ut ipse S. Leo præcipit.

Si qui in puerili ætate a Parentibus Christianis, derelicti fuerint, ita ut nullum appareat argumentum, fuisse baptizatos, baptizentur sine timore, ne Sacramentum iteretur. Qui prima ætate ab hostibus capti, nesciunt, an fuerint baptizati, quamvis recordentur, se cum parentibus ad Ecclesiam ivisse, interrogari debent, an id acceperint, quod parentibus eorum porrigebatur, nempe Evcharistia; si non meminerint, absque hæsitacione baptizandi sunt. Homines ex Africa, & Mauritania in Galliam venerant, qui se quidem baptizatos, sed non in qua Secta sciebant; S. Leo respondet, non esse baptizandos, cum formam Baptismi qualicunque demum modo accepissent;

pissent; solummodo impositione manuum Sæculum V.
A. C. 440.
cum invocatione Spiritus Sancti, id est, per Confirmationem, Ecclesiæ Catholice reconciliandi sunt. (*) Alii in pueritia baptizati, & a Gentilibus in captivitatem abducti, more Gentilium vivebant, & adhucdum juvenes in Romanorum terras redierant; de his S. Rusticus quærebat, quid faciendum, si Communionem peterent. S. Leo respondet: *Si tantum immolata manducarunt, jejuni-
o, & manuum impositione mundari poterunt. Si Idola adorarunt, vel homicidia, aut fornicationes commiserunt, iis publica pœnitentia injungenda.* Hic videmus manuum impositionem tam a Confirmatione, quam Pœnitentia publica distinctam. Cœterum ex his ultimis articulis colligitur, hanc Decretalem ad illa tempora, quibus Vandali in Imperium irruerunt, esse referendam.

Z 4

§. LI.

(*) Non est certissimum, hic Sacramentum Confirmationis fuisse collatum; nam etiam in Reconciliatione imponebantur manus. Cœterum Novatiani quidem non confirmabant, an vero nulli Hæretici Confirmationem contulerint, & an valide potuerint conferre, difficilis est quæstio.